

МУЗА

літературно-мистецька газета
Мистецько-Інформаційного Студентського Товариства -
"МІСТ", Студентське Братство НаУКМА
ВЕРЕСЕНЬ 1994, № 4

ВСІХ ВІТАЄМО З НОВИМ НАВЧАЛЬНИМ РОКОМ !

***** СВЯТКОВА ПЕРЕДОВА СТАТТЯ З ПРИВОДУ...

У кожному виді діяльності, де присутня хоча б краплинка творчого начала, присутня своя муза. Академія - це місце невпинної, бурхливої діяльності багатьох людей; все, що тут відбувається, в основі своїй - своєрідне, авторське, а отже - творче... Від маківки до кінчиків нігтів.

Із початку заснування Академії в ній постійно щось змінюється, випробовується, шукається щось нове... У такій атмосфері просто неможливо залишатися осторонь цього вируючого процесу продукування нових думок, поглядів, ідей... Студентство теж не залишилось "за кормом". Створено ряд студентських клубів, гуртків за інтересами, Студентське Братство... Виходять студентські газети, журнал... Це все більшістю - перші спроби, пошуки чогось справжнього, серйозного. Буває, що вдалі, а буває, що й не зовсім.

Однією із складових частинок повсюдного та помиттєвого Творення стала літературно-мистецька газета "МУЗА", утворена в мистецько-інформаційному студентському товаристві "МІСТ" при СБ УКМА. Як було зазначено в першому номері, це газета для студента, який вважає себе хоча б трішки творчою особистістю, хто здатен (при відповідному показникові шкали наявності натхнення) створити щось оригінальне у сфері поезії, прози чи малювання.

На початку нового навчального

року, коли двері Академії вже втретє відчинилися, щоб зустріти нових студентів, вдалося запитати кількох наших шановних співробітників про те, якої вони думки з приводу літературно-мистецького процесу Творення в університеті взагалі, і про газету "МУЗА" зокрема.

Першому надаємо слово свіжобраному ректору НаУКМА (з чим його щиро вітаємо), колишньому декану факультету гуманітарних наук С. С. Іванюку, адже це про нього В. М. Зубко, проректор з навчальної роботи сказав: "Кожен згодиться з тим, що це творча натура..."

- Дуже цікаво взагалі порівнювати з тим, як було в наші студентські роки. В нас було два літературно-мистецьких життя завжди. На факультеті журналістики всі були творчі, всі щось писали. Було правде літературне життя: літературна студія, клуб, керівник, студентська газета... Були стіннівки, в яких з'являлися вірші, оповідання, есе, шкіци і так далі. І була *underground*-література. Писали вірші на парах, в бібліотеках чи вдома... Писали якісь п'єси, оповідання. З *underground*-у у нас була група потенційних класиків, яку очолював Генадій Гальченко (тележурналіст сьогодні). Ми писали дуже дурацькі твори, але, по-моєму, вони були надзвичайно симпатичними.

(далі - сторінка 2)

ЩО БУДЕ НОВОГО ДО НОВОГО РОКУ (глобальні масштаби)

Велика презентація
"МОСТу" та всіх його
відділів.

Презентація першого
випуску студентського
літературно-мистецького альманаху
"МОГИЛА".

Вечір-зустріч з
народними артистами
України Оксаною
Білозір та Василем
Зінкевичем.

(не глобальні масштаби)

Вечори студентської
вітальні, випуски
студентської преси.

Вечори відпочинку,
приурочені до
різноманітних подій із
життя Академії.

Багато-багато
різноманітних
"відбувань", про які ще
нікому нічого не
відомо.

(Продовження, початок - сторінка 1)

І ми з великою зневагою ставилися до парадного літературного життя, а *underground*-життя було дуже інтенсивним. Всі щось писали, обговорювали, знаходили нових письменників... Ми багато читали, хоча тоді набагато менше було надруковано творів у періодиці, але всі дуже уважно стежили, знали, що і в якому журналі з'явилося.

В Академії я не зовсім задоволений тим, як проходить таке життя. Ми маємо дві прекрасні газети, дуже добрий журнал "МОГИЛА". Але бракує чогось... Коли організовуємо вечори, запрошуємо добрих поетів (в нас ще не було жодного поганого поета), студенти не приходять, не цікавляться. Взагалі мені здається, що значення художньої літератури в стінах КМА, на жаль, якесь упосліджене, другорядне. Немає інтересу, мало читають. Я розумію, що дуже багато роботи, але від художньої літератури нікуди не втечеш, треба читати, бо що ж інакше? Запрошувати людей, яких я дуже поважаю, пишаюсь тим, що я з ними знайомий, які можуть прийти та виступити, коли на зустріч з'являється 8 студентів!? Мені дуже незручно перед людиною, і я боюся запрошувати когось іншого. Хоча б мені дуже хотілося, щоб у нас було своє літературно-мистецьке життя. Потрібно працювати, щось робити. Виходить так, що ініціатива йде більше від адміністрації. Вечір з Ніною Матвієнко організовував "МІСТ", а здебільшого ініціатива йшла від декана чи ректора...

Безпосередньо газеті "МУЗА" Сергій Семенович побажав:

- Щоб вона була музою. Сама назва вимагає якогось крила. Це повинне бути щось таке, менш політичне, може зовсім аполітичне, але дуже естетичне. Вона повинна бути суто мистецька. Хотілося б, щоб її студенти ждали, чекали. "О, "МУЗА" вийшла". Розкупили-розкупили... Людина сіла за ворітьми чи біля кіоску, а з усього міста збігаються люди: "О, "МУЗА" вийшла"... Розкупили-розкупили і побігли по місту, понесли... І в усіх періодичних виданнях - рецензування: "Вийшла газета "МУЗА", нове явище"...

Президент Академії, Вячеслав Степанович Брюховецький, який теж вчився в свій час на факультеті журналістики, згадує таке:

- Якщо порівняти з моїми студентськими роками, то, практично, ми не мали таких можливостей, які мають сьогодні наші студенти, хоча ми дуже хотіли цього. У нас були свої гуртки, але про те, щоб видавати свою газету, вже не кажучи про журнал... Ніхто про це й не говорив. А якщо й видавалися якісь стінні газети, то вони підлягали такій цензурі з боку адміністрації університету, що після одноразо-

вої праці над газетою ті, хто хотів це робити, на другий раз вже не приходили. Для мене важливо, і думаю, що для студентів теж, щоб це було справді самостійне культурно-мистецьке життя, щоб вони максимально самі працювали, а ми будемо допомагати в тому, що ми можемо зробити. Тут все залежить від того, скільки є творчих осіб, що вони хочуть робити і як це виходить.

На питання про нашу газету пан Президент відповів так:

- Враження позитивне. Правда, тут сказано, що ви друкуєте все. В цьому є своя логіка, свій шарм. Але для професійного рівня *все*, мабуть, не треба друкувати. Повинна бути підготовка. А загалом я вважаю що це - одне із досягнень студентів й наше також очевидно, бо ми не перешкоджаємо, а де можемо - допомагаємо. Я думаю, що це буде дуже гарна газета, Пройде час, буде досвід, бо це ж роблять непрофесійні журналісти. Я бажаю успіхів.

Декан факультету природничих наук В.П.Замостян, згадуючи свої роки навчання, сказав:

- Це порівняти неможливо, але мені здається, якщо з великої відстані на це подивитися - і на сучасність, і на минуле, - то така ж була студентська активність, так само виступали поети... Я дуже багато наших поетів памятаю. Деякі з них потім стали досить відомими письменниками так, як Юрій Щербак, Віталій Коротич (я не говорю про його політичне обличчя, але він є відомим поетом). Є не всім відомий поет Ян Васерман, який писав чудові вірші й часто мені першому їх читав. Він жив у Ялті, працював санітарним лікарем і публікувався. Час від часу були в нас вечори, читали й свої вірші... Тобто життя поетичне, мистецьке було й тоді. Мені дуже подобається мистецька активність наших студентів, газета "МУЗА". Особливо подобаються вірші, які недавно опублікували. Це добірка коротких віршів якогось "бувалого поета". Але особливо блискуча, яка навіть перевершує отой поетичний доробок, це рецензія на ті вірші.

Новий начальник нового відділу Public Relations Наталя Рудольфівна Шумкова вважає:

- "МУЗА" - дуже цікава газета, що дуже радує. Бо коли я навчалася в Державному університеті ім.Шевченка, то такого не було. Тому ось ці відверті статті, дуже цікаві публікації мене радують. Я бажаю успіхів, щоб ви поширювали коло авторів, щоб вам допомагали в технічному оснащенні при випуску газети.

Оксана Міс'яйло.

ЗНАЙОМТЕСЬ: НАШ ГІСТЬ ЗІ ЛЬВОВА - Назар Федорак.

Народився 11 квітня 1974р. у Львові. Вчуся на філологічному факультеті Львівського університету. Лауреат Міжнародного конкурсу "Гранослов-92". Публікації у часописах "Дзвін" (№2-3,1993) і "Четвер" (№1(4),1994) та різноманітній пресі. Чотирі рукописні збірки (а, властиво три, бо перша - "Вавілонські вертепи" - скоріше збіранка, "із днів моєї молодості", так би мовити): 1."Вавілонські вертепи".

2."Від Каллімаха до Пусі".

3."Не для всіх".

4."Крапки".

І коли не знайдеться нічого
Серед рук і зів'ялих квіток,
Серед листя, колись молодого,
Я до тебе прийду як Ніхто.

І коли не побачиш нічого
На долоні, в очах, на землі,
Прокленеш, загубивши, дорогу,
Я зберу твої сльози малі;

Я прилину до тебе нізвідки,
І коли заблукаєш в ніде.
Принесу тобі крапельку квітки,
Що для тебе мене віднайде.
Львів, 26.07.93.

Прадавні мури дивляться крізь нас,
У їхніх жилах кров тече холодна,
Як наша, і заблукане "сьогодні"
Довкола мурів гине раз у раз.

Каміння йде - у душі і углиб -

І не вертає, зблідле і суворе...

Десь зимна кров перепливає море,

Немов навік замерзлий манускрипт.

Не відчинити жажів мертвих стін,

Не віднайти волян аристократів,

Лише бажання ще когось розп'яти -

Блакитна кров з розчавлених колін.

Львів - Ів.-Франківськ, 4.08.93.

Ніч не зрадіє. Не вміє. Не сміє...
"Ave Maria" співають гадюки.
Падають руки, як висушли змії,
Висушли мрії. Висушли звуки.

Наша колиска. Так низько. Так слизько,
Дивляться зблизька незрушні зіниці.
Наші синиці - дві зморшки, дві rischi,
Дві "барбариски", дві полуниці...

Ми загубились. Без крилець. Без милиць.
Тяжко побились, як зорі і ночі.
Я тебе хочу!.. Завіса спустилась.
Завіса сказала. Завіса на очі.
Львів, 22.11.93.

"Я для тиші тебе не залишу",-

Щебетала зоря і упала.

"Я тобі подарую не тишу",-

Шепотів, одцвітавши, Купала...

Білий лебідь летів:"Я для тебе..."

Білий лебідь поранив крило.

Тільки тінь пропливла, ніби лебідь -

"Я відбув, відбула, відбуло..."

Сивий вітер півмісяця витер:

"Я надишу, тебе заколишу!"

Сиві хмари покрав сивий вітер...

Сивий я. Сиві ми. Сива ти-ша...

Львів, 29.07.93.

..А біля моря ти мене знайдеш

Між вітром, сіллю і блідою чайкою.

В піску і пір'ї, з золотою чаркою

Мене побачиш, та не підійдеш.

Я буду пити хвилі, як вино,

З чужими перелітними сиренами,

З акулами й дельфінами зеленими,

Я звідси не виходив так давно!..

А там лишився наш пахучий сніг,-

Щоночі сню його рипучим голосом.

А біля моря чайки білим колесом

Горлянку перерізали мені.

Львів, 9.10.93.

ЛЮДИНА, ВСІМ ДАВНО ВІДОМА

Микола Чугаєвський. Це ім'я добре відоме всім третьокурсникам і добрій частині другого курсу. Особистість - історична серед студентства НУКМА. Чого варта лише одна фраза про нього: "Подивіться, як біжить Чугаєвський..." Що, згадали? Але крім цього Микола пише вірші, прозу, в дитинстві захоплювався різьбленням по дереву, ліпкою з пластичних матеріалів... Тобто, натура, значною мірою, творча. Пророчими можна вважати слова Сергія Семеновича Іванюка: "Який гуманітарій(!!!) "пропадає" під суспільною оболонкою".

Бунт на галері.

Зорі падали, зорі,
Був кривавим їх слід,
Море, пінило море
Воду зимну, як лід.

А там, просторів ламаючи сфери,
Далі за обрії, за горизонт,
В море відкрите йшла чорна галера,
Де за кормою лежав Трапезонд.

Рабство ганебне - позаду,
Доля - у Бога в руках,
В небі - зірок міриади,
В душах неспокій та страх.

Тиснуть на весла в єдинім пориві
Друзі колишні та вороги.
Всіх об'єднала їх доля зрадлива
І вже забуті образи й борги.

З тіла позривані пута,
Воля дає сил й снаги.
Але надія закута -
Всюди осман береги.

Мчала галера, сповита туманом,
Буде ще бій і проллється ще кров.
Краще загинути під ятаганом,
Ніж залишатись навіки рабом.

* * * * *

Легко здобуте - легко забудеться,
Пам'ять залишиться в сітках очей.
Все ж вона, все ж вона, все ж вона крутиться,-
Вийде і скаже новий Галілей.

Та ми не зрозуміємо його,
Бо ми не розуміємо себе!
Поки що - інстинкт наш закон,
Коли час зупинився і жде.

Ніч догорає зашореним Місяцем
В сивій заграві проклять і прощень,
В муках терпіння і в муках очищення
Новий, незвіданий родиться день.

Та ми не зрозуміємо його,
Бо ми не розуміємо себе!
Поки що - інстинкт наш закон,
Коли час зупинився і жде.

Баллада про шотландського стрільця.

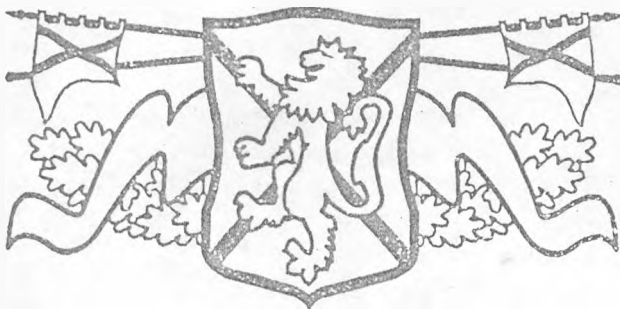
В ніч занурився замок весь,
Черкає тиша шпилі.
Тільки місяць один з небес
Світить на туги мої.

Темінь покрила поля й ліси,
Річка у сріблі заплав.
Та не для мене вся ця краса:
Дівчину я покохав.

Ах, гірка ти, доле моя,
Пісня розбитих сердець.
Бо вона - донька короля,
Я лиш шотландський стрілець.
Від Провансу до рідних гір
Лине мелодія ця.
Боже, навіщо наповнив ти
Коханням наші серця.

Не знайду порятунку я
В битвах, в обіймах, в вині.
Ця солодка печаль моя
Лишиться вічно в мені.

А коли надійде твій час -
З принцем підеш під вінець,
Знай, що молиться десь за Вас
Бідний шотландський стрілець.

Наталя Науменко.

3 курс, гуманітарний факультет.

Я - твоя зоря, мрія і печаль,
Я - твій діамант, злото і кришталь,
Я - твоя любов, таємниця й страх,
Я - мільйони іскр у твоїх очах,

Я - немов твоя втомлена душа,
Я - немов рядок із твого вірша,
Я - немовби шум весняних дощів,
Я - той день, коли ти мене зустрів.

Ромашки в лузі - сонечка ясні,
Під синім небом квітнуть і цвітуть.
Ти їх зібрав, подарував мені,
І хочеш слово заповітне чуть.

"Так, я - твоя, назавжди, на віки!" -
І голосом, і думкою кажу,
І тихо обриваю пелюстки:
Чи любиш, чи не любиш, - ворожу.

За тобою ітиму я довгі дороги,
За тобою невпинно я буду іти.
Хай об шлях кам'яний я зіб'ю собі ноги,
Буду йти за тобою, бо звеш мене ти.

Ти із гір мене звеш - я піднімуся в гори,
Звеш із неба мене - я злечу в вишину,
І тоді ми побачим широкі простори,
І тоді ми побачимо даль чарівну.

За тобою ітиму я довгі дороги,
За тобою невпинно я буду іти.
І нехай відпочить я не матиму змоги,
Із путі не зіб'юся, бо звеш мене ти.

Дмитро Вовк.

2 курс гуманітарний факультет

Х В И Л І .

1	3	4
Дзвінок:	Зустріч:	Зустріч:
Хвилювання,	Посмішка,	Нервування,
Сподівання,	Радість,	Нахабство,
Надія,	Очі,	Підозріливість,
Питання,	Сум,	Ревнощі,
Здивування,	Безнадія,	Кохання,
Відповідь,	Питання,	Ненавість,
Сумнів,	Прохання,	Протиріччя,
Невпевненість,	Краяння,	Нервування,
Обіцянка.	Кохання,	Страх,
	Самозневага.	Серце -
2	Світ -	Тремтить;
Дзвінок:	Чорний,	Очі -
Нервування,	Сірий.	Додолю;
Нахабство,	Покарання,	Кохання -
Напір,	Сльзи,	Вистаждане,
Ревнощі,	Їх	Зрозуміле.
Негодування,	стримування,	Спокій,
Образ,	Уважність,	Впевненість,
Приниження,	Повага,	Добррозичливість,
Відповідь:	Кохання,	Усмішка,
Добррозичливість,	Хвилювання,	Розмова:
Розуміння.	Досвід,	Натягнутість,
	Відповідь,	Жарт - розрядка,
	Жарт.	Нервовий сміх,
	Сміх крізь	Домовленість,
	сльози,	Заспокоєння,
	Вдячність.	Уповільнення,
		Руки - стиснуті,
		Час,
		Друзі...

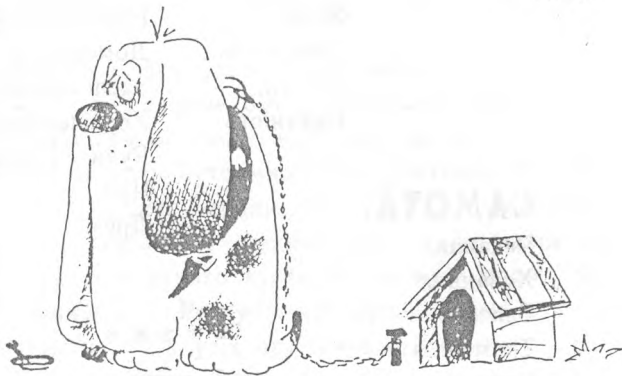
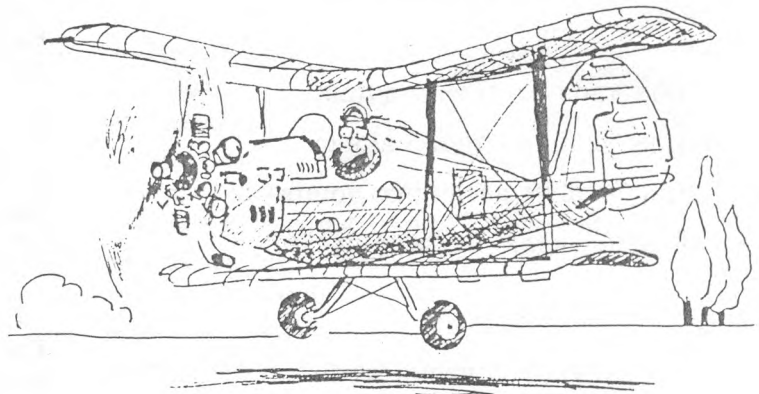
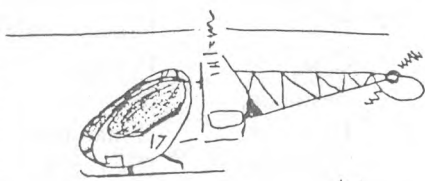
САМОТА.

Чекання,
Ховання,
Бажання,
Тремтіння -
Питання,
Торкання,
Зливання,
Єднання,
Роз'єднання,
"Насолодження",
"Задоволення",
Осмилення,
Безглуздя,
Отримання,
Байдужість,
Самотність:
Чекання...

Солодка..
Феєрія - dream
Та засніжена мрія
Обличчям від мене
Летить в далечінь
Чи верне назад
Коли серце дозріє??!
Чи лишиться там -
В невідомім потоці
промінь??!

НАОЧНІ ПОРАДИ ПЕРШОКУРСНИКАМ!!!

ПРО ТЕ, ЯК ВАРТО ВЕСТИ КОНСПЕКТИ ЛЕКЦІЙ,
АБО ЧИМ ПОТРІБНО БУЛО ЗАЙМАТИСЯ НА
ВСТУПНИХ ТЕСТАХ. БАЖАЄМО УСПІХІВ !!!

АВТОРСЬКИЙ КОЛЕКТИВ :

Відповідальний редактор - О.Місяйло
Помічник редактора - Н.Улько
Консультант з питань технічного оформлення - В. Луцан
Комісія з відбору матеріалу :
- І.Олійник
- М.Чугаєвський

ЩИРО ВДЯЧНІ

ЗА СПРИЯННЯ У РОБОТІ:

Інформаційно - обчислювальному центру
НУКМА, працівникам ксероксу, а також
усім, кому ми докучали зі своїми
проблемами.